

въ които разказа увлѣкателно за борбитѣ, които водѣ нашиятъ храбъръ народъ противъ турцитѣ.

Захарий Стояновъ се е родилъ въ с. Медвенъ, Котленска околия, въ 1850 год. Той е самоукъ: въ училище не е ходилъ, а всичкитѣ си знания придобилъ съ трудъ и четене. Отъ ранни години до 20 годишната си възраст той билъ овчаръ — пасълъ овци изъ Стара планина и по широкитѣ полета на Добруджа. По едно време напусналъ овчарлъка и се главилъ чиракъ при единъ шивачъ въ Русе. Изпжденъ отъ тамъ, той се настанилъ при русенското читалище, което твърде много спомогнало за неговото самообразование. Тукъ той се сблизилъ съ нѣкои младежи-бунтовници и се записалъ членъ на революционния комитетъ. Отъ тогава се започва и неговата възстаническа дейность. Една година Захарий Стояновъ учителствувалъ въ едно село, после станалъ чиновникъ на желѣзопътната станция при Търново Сейменъ, но мирната му работа траяла отъ день до пладне, защото той билъ предаденъ отъ душа на революционното дѣло. На 15 септемврий 1875 год. избухнало Старозагорското възстание. Въ него взелъ участие и Захарий Стояновъ. Но турцитѣ потушили възстанието и повечето възстаници били изловени. З. Стояновъ се спасявалъ съ бѣгство по гори и планини. Въ началото на 1876 год. той заедно съ апостолитѣ Бенковски, Воловъ, Каблешковъ и др. подготвили Сръдногорското априлско възстание, а следъ неговата несполука, той заедно съ Бенковски миналъ Стара планина, криелъ се изъ Тетевенския балканъ, но билъ заловенъ отъ турцитѣ въ едно троянско село и затворенъ, най-напредъ въ Троянъ, после въ Ловечъ, Севлиево, Търново, Елена, Сливенъ, Нова